

Második fogás

[2011. április]

Tar Sándornak

Egyszer csak ott állt a színpadon.

A vállalati vacsorával kezdődött, péntekre szervezték. Egy kis túlóra, utána jöhet az össznépi eszem-
iszom. Négykor rakták le a szerszámokat. Előkészítették a terepet a főzéshez, utána indultak zuhanyozni.
Felsepertek, áthordták az asztalokat az ebédlőből, meg a hatalmas bográcst. A többit, a tányérokat és az
evőeszközöket a lányok intézték a titkárságról. Mire András a zuhany alá került, nem jutott, csak hideg
víz. Sokszor járt így, hogy az esztergályosok vagy a hegesztők, akik általában hamarabb végeztek,
elhasználták a meleget. Megszokta már, nem szólt érte. El lehet viselni, mindent el lehet viselni. Csupán az
elején nehéz, mikor az első vízsugarak érik a testet.

Maga sem tudta, mikor, miként került oda.

Hetek óta túlóráztak. Hattól hatig dolgoztak, plusz szombaton. Körülbelül aludni jártak haza. Az igazgató
szervezte a vacsorát. Nem indokolta semmivel, miért gyűlnek össze. Nem volt semmilyen különleges
alkalom, és egyébként sem akadt senkinek kedve ünnepelni. Szombaton megint jöhetnek. A központi
raktáépületre esett a választás, oda rendezkedtek be. Itt vágták le a disznót is, a betonon. Nagykabátban
ülték körül az asztalokat, látszott a lehelet. Csontlevesel kezdték, az legalább átmelegítette őket.

Ahogy ott állt, elvakították a fények.

A második fogásra sokat vártak. Előkerült a sakk és a magyar kártya. A bejáratnál nagy halom rekeszben
álltak a sörök, annyit markoltak belőle, amennyit bírtak. Ma este kiiszom a főnököt a vagyonából,
vigyorgott Andrásra Tibi. Arra a fél város sem lenne képes, intette le a barátja. A pakliból két lap is
hiányzott. A piros ász és a tők király. Hatvanhatoztak, egész sokan beneveztek. A döntőben Tibi és a
személyi titkárnő küzdött meg egymással. A férfi végül alulmaradt.

Nem gondolkodott, csak ment fel ösztönösen.

Az igazgató összerakatta velük a pingpongasztalt. Eljött a fia is, igazolt asztaliteniszező a konzervgyárnál.
Senki nem akart játszani vele, unták, hogy bárkit szanaszét ver. Ott pózolt az asztal mögött, fogsorát
alaposan megvillantva vigyorgott, várta a kihívókat. Tavalgy Tibi ráborította az asztalt, amikor egy necces
labdára rástartolt. Hátrébb sasszézott, hogy a lecsapást fogadja, ám az gellert kapott a háló tetején.
Épphogy áthullott az ő térfelére, Tibi kapaszkodott, ugrott is talán egyet, de nem érthette el. Csúnyán
beverte az oldalát az asztal sarkába. A főnök fia hangosan nevetett, hát ráborította. Nem lett belőle ügy, de
ők ketten azóta, ha tehették, elkerülték egymást.

Nem volt az színpad, csupán egy számalmas fatákolmány, alig fél méter magas.

Mikor elkészült a második fogás, szólásra emelkedett az igazgató. Ettek volna már, de ezt még le kellett
nyelniük. Munkáspárti érzelmek, szolidaritás, dolgozó nép, szociális háló, elhangzott abban a beszédben
minden. Nagyon készülhetett, de minek? Hitték is, nem is, amiket mondott, éhesek voltak. Beszélt és
beszélt, aztán a fia belelapátolt az ételbe, és erre, mint egy jelre, csattogni kezdtek mindenfelé az
evőeszközök. A féktelen étvágy elnyomta az asztalfőn álló ember monológját. Elmész te a faszba, morogta
maga elé Tibi két nyelés közben. Rágós volt a hús. A pálinka viszont jól fogyott, az igazgató pálinkája.
Dicsekedett egész héten, milyen olcsón főzette a ladányiakkal.

A lányon mindössze egy kisszoknya meg egy top. Tetoválas a derekán, tekergőző kígyó.

Elkedvetlenedtek a gondolatra, hogy haza kell menni. Szinte alig kezdődött el a vacsora, és asztalt is
bonthattak. Néhányan úgy döntöttek, hogy átugranak valahová. Szigorúan egy sör, és irány az édes otthon.
Az igazgató állt a mozgalom élére, ment a fia és András is. Ezekkel barátkozol, vetette oda neki Tibi.
Egész este botránnyosan viselkedett, belecsípett a személyi titkárnő fenekébe a bográcsnál. Pár perccel
később pedig hányt, ott, a műhelyben, a többiek szeme láttára. A raktár mögött akart, de nem jutott el

addig. Van képed ezekkel mulatni, sziszegte a fogai között. Felült a biciklijére, gurult haza. András leginkább az alkohollal barátkozott. Jólesett neki ez a kis lazulás. Folyton a munka, itt és otthon is, muszáj néha kiereszteni a gőzt.

Monoton zene szólt, dolgozott a sztroboszkóp, és a lányról lekerült az a pár ruha. Ott állt anyaszült meztelen.

Az Üvegházban folytatták, mert ott lehet biliárdozni. Van pool és százhuszas. Akit meg ez nem érdekel, annak megy a tévé. András szeretett biliárdozni. Főleg a százhuszas izgatta. Észjáték, szólt le ellenfelét, ha az piszkálta, miért koncentrált olyan sokáig a látszólag könnyebb lökések előtt is. Kinevették, ahogy a dákóval méricskélte a szögeket. Hiába, mert megszűnt körülötte a világ, ha a faljáték esélyeit latolgatta.

Maradtak vagy nyolcan, az igazgató fizette ki a számlát.

Sexy Night, így hirdették az estét a plakáton.

András megverte a főnök fiát, százhuszasban és poolban is. Aztán nézte kicsit a tévét, valamilyen futballmeccset adtak. A jobbhatvéd már sokadjára nem tudta lekezelni a szélre kiosztott labdát, dobjal rá pokrócot, tanácsolta félhangosan. Elücsörögtek volna ott az idők végezetéig, az igazgató és az ő munkásai, de beköszöntött a záróra. Menni kellett, hát mentek a Hatosba. Utolsó kocsmá után első a család, nyerített a főnök fia. Már csak négyen ittak, köztük András. A meccs végéről lekéstek, maradt a százhuszas. Az igazgató rettentően berúgott, összevissza lökte a golyókat. Tarolt és tarolt és tarolt, éppen azzal a golyóval, amellyikkel nem szabad.

Szép melle volt. Se nem kicsi, se nem nagy.

Hívta Magdolna, milyen a buli, hogy érzi magát. Maradj nyugodtan, neked is lehet néha, mondta a férjének. Egyetlen sör, és robogok haza, válaszolta András. Sör tényleg egy volt, de jöttek rá a barackok. Átnéztek a főnök fiával a Pavilonba. Sexy Night, ezen röhögtek. Sexy Night, kiabálták a kapuban, a plakátot nézegetve. Rúd, rácsavarodva vonaglik egy nő. A kidobó egy kicsit jegelte őket, józanodjatok még, fiúk. Eltelt egy óra, mire bebocsátást nyertek, de ők addig is jól szórakoztak. A főnök fia megpróbálkozott az összes szembejövő nővel. Egyik sem kívánt még szóba elegyedni sem vele, de ő ezt cseppet sem érezte kudarcnak.

És akkor most fel lehet jönni hozzám. Hadd lássam, ki lesz a bátor vállalkozó! Csók a jutalma.

A főnök fia taszigálta, gyerünk, Bandi, ott a helyed. Miért is ne, gondolta, ha gondolkodott volna. De nem, mert csak úgy maguktól vitték a lábait. Ment a sztroboszkóp, mintha rá akartak volna dőlni, hullámoztak a falak. Alig bírta megtartani az egyensúlyát azon a pár lépcsőn. Fent a nő egészen közel húzta magához. Megmámorosodott az illattól, ahogy a másik hozzá hajolt. Pusztit adott, nem csókot. Az arcára, nem a szájára. Megérdemled a második fogást, most jön a java, búgta a nő a mikrofonba, szépen bekötjük a szemecskéidet. És valóban, kendőt kötött rá. Gyere a mamához, kéjelgett. Nem kellett kétszer mondani. András megindult. Jobbra-balra imbolygott. Keresni kezdte a nőt a játékszabályok szerint. Hideg, nagyon hideg, hallotta, langyos, hideg, mi lesz, nem kapok ma csókot, szomorú leszek, siess, várlak. Ha nehezen is, rátalált. A nő hagyta, hogy simogassa. A combját és a mellét is. Kicsit furcsa érzés volt. Nem simogatta, inkább markolta, erősen, mint egy szerszámot, a gyengédség legkisebb jele nélkül. A nő magához vonta. Úgy feküdt ott a vállán, mint egy gyerek. Aztán eljött az idő. A csók ideje. A közönség egyre hangosabban morajlott. Akadt, aki nevetett. Nem ilyennek képzelte. A másik hevesen lapátolt a szájában. Erőszakosan irányított. De egyszer ennek is vége lett. Lekerült a kendő. Nem a fiatal lány, hanem egy hatvan körüli, fonnyadt nő állt előtte. Dübörgött a zene, a mélyben újra beindult a tánc.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Darvasi Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat